

Затварятъ всички магазини,
но въ София не пада мракъ.
Отъ всѣки глобусъ и витрина
извира свѣтлината пакъ.

По улицитѣ бродятъ хора
и мигомъ тамъ, подъ нѣкой фаръ
израства страшенъ и огроменъ
ликтъ на конния стражаръ.

Жени, мжже вървятъ, кждето
безъ пжтъ нощта ги изведе,
а въ мене има нѣщо свето,
съсь него ходя всѣки день.

О, София, царице блудна,
срѣдъ тебе дишамъ и горя,
изпращамъ слънцето задъ Люлинъ
и го посрѣщамъ по Царя.

Живота ми ще мине чуденъ
срѣдъ твойта пишна суета.
Но тука, зная, ще загубя
възторга си и любовта.